

Nozem

Nathalie Kokke

1.

Bink

Het leven zit soms raar in elkaar.

Heel wat jaren geleden woonde ik nog op straat. Ik was drugsverslaafd, hield alleen rekening met mezelf en was daar tot op zekere hoogte tevreden mee. Het leven als Einzelgänger beviel me.

Toen kreeg mijn leven een onverwachte wending. Ik ontmoette een oud-klasgenoot. Werd verliefd. *Werd vader.*

Dat laatste doet veel mensen raar opkijken – mijn echtgenoot en ik zijn beiden van het mannelijke geslacht en onze dochter is in biologisch opzicht van mij. Als ik voor iedere keer dat ik de situatie uit moet leggen een dollar zou krijgen, had ik nu – nou ja, hooguit vijftig dollar, maar je begrijpt vast wat ik bedoel.

Om het kort en bondig te houden: ik heb één keer met de moeder van mijn dochter het bed gedeeld en dat was zowel de grootste vergissing als het beste – nou ja, een besluit kan ik het eigenlijk niet noemen. Ik was op dat moment onder invloed. Negen maanden later kwam Roxanne ter wereld. Haar moeder... Laten we het erop houden dat ze niet langer onder ons is.

Enkele jaren na de geboorte van Rox hebben we Avery en Johnny in ons gezin opgevangen en later geadopteerd, om kort daarna vanuit het drukke North-Hollywood naar het oosten van het land te verhuizen.

Daar, in het rustige East Syracuse, brak een nieuwe periode voor ons aan. We stelden ons huis open voor meer pleegkinderen en hebben er velen zien komen en gaan. Mijn man, Hugh, ging wat vaker thuis werken.

En ik werd steeds zieker.

Nu kwam dat laatste niet als een donderslag bij heldere hemel. Ruim tien jaar geleden kreeg ik de diagnose chronisch lymfatische leukemie en vier jaar later werd mij gezegd dat ik waarschijnlijk niet ouder dan vijftig zou worden. Sterker nog: ik mocht blij zijn als ik mijn zestigste verjaardag zou halen. Gelukkig heb ik die vorig jaar mogen vieren. Groot, uiteraard, want misschien was het de laatste wel.

Tot op heden heb ik me staande weten te houden. Natuurlijk heb ik wel eens last van moeheid of misselijkheid, maar dat is een bijproduct van de behandelingen en medicatie en daar kan ik mee leven. Nee, er is maar één ding wat me echt dwars zit.

Ik mis wat actie in mijn leven.

‘Bink?’

Ik kijk op. De grijze, door rimpels en ouderdomsvlekken omringde ogen van mijn man ontmoeten die van mij. Blijkbaar zat ik al een poos voor me uit te staren.

‘Gaat alles goed?’ vraagt hij.

‘Ja hoor. Ik zat alleen wat na te denken.’

‘Waarover?’

‘Wanneer hebben wij voor het laatst een pleegkind in huis gehad?’

Hij fronst.

‘Ik geloof dat ik een milde vorm van het lege-nest-syndroom heb, vooral nu Avery uit huis is. Misschien kunnen we weer een kind opvangen? Wat leven in de brouwerij is niet verkeerd, toch?’

‘Weet je heel zeker dat je weer een pleegkind wil?’

‘Waarom niet? We hebben plek in de jongens- en meidenkamer, we hebben al vaker kinderen opgevangen en...’

‘Ja, dat weet ik allemaal wel, maar ik doelde eigenlijk op je gezondheid. Hoe je het ook wendt of keert: je bent niet zo vitaal meer.’

‘Ik ben nog lang niet hoogbejaard.’

‘Dat is zo, maar je bent *ziek*.’

‘Ik voel me best goed,’ mompel ik.

‘Goed genoeg om een onbekend kind in huis te nemen? Het wordt dan hoogstwaarschijnlijk een tiener, want ik denk niet dat het pleegzorgbureau nog een baby of een jong kind aan mensen van onze leeftijd toevertrouwt. Daarbij weet je hoe tieners zijn.’

‘We hebben er nog twee, dus het zal wel meevallen.’

‘Dat klopt, dus we zitten nog lang niet met een leeg nest.’

Ik zak onderuit en slaak een zucht. Hoe ga ik hem uitleggen waarom ik een derde kind in huis wil als ik zelf niet eens een goede reden kan bedenken.

‘Het leven is saai aan het worden,’ zeg ik zacht. ‘Begrijp me niet verkeerd, ik ben blij dat alles van een leien dakje gaat en dat Johnny en Roxanne tot op heden niet zijn ontspoord. Zij kunnen zichzelf prima redden. Alleen heb ik het idee dat iedereen zoveel mogelijk rekening met mijn situatie probeert te houden en dat ben ik beu.’

‘Er wordt teveel voor je gezorgd?’

‘Ja. Ik wil weer eens de verzorger zijn, net als toen we nog een pleeggezin waren.’

‘Oké. En jij denkt daarmee je leven te verrijken?’

‘Ik hoop het wel. Lege-nest-syndroom en zo.’

Mijn man grinnikt en staat op. Ruim twee meter aan spiermassa – en vet, laten we eerlijk zijn – torent boven me uit. Hij buigt voorover en zoent me.

‘Wat ben je toch ook een...’

‘Mafkees?’

‘Ik dacht eerder aan “sentimentele oude vent”, maar “mafkees” dekt ook de lading.’

‘Dus, hoe denk jij erover?’

‘Als het jou gelukkig maakt, vind ik het prima. Maar we moeten er nog wel een nachtje over slapen. Misschien zelfs twee. Ik ken jou langer dan vandaag en ik weet dat wanneer jij iets in je hoofd hebt, het per direct moet gebeuren.’

‘Maar in dit geval moeten we er goed over nadenken, ik weet het.’

Een tweede zoen. Kreunend recht Hugh zijn rug. Ik kijk hem na wanneer hij de ruimte verlaat. Die man kent me beter dan wie ook. We kennen elkaar dan ook al sinds onze kindertijd, al leerde hij me tien jaar geleden pas echt goed kennen. Maar vanaf dat moment wist hij werkelijk alles van me. Ik geloof dat ik geen enkel geheim voor hem heb, en vice versa. Misschien vindt een ander het ongeëmancipeerd, zo’n relatie waar je niets voor jezelf houdt, maar ik vind het een verademing en dat is het belangrijkste.

Mijn kinderen daarentegen weten alleen de zaken waarover Hugh en ik ze hebben ingelicht. Mijn verleden houden we liever voor onszelf en wat betreft mijn ziekte weet alleen Avery het fijne ervan. We zadelen ze niet graag op met de zorgwekkende details. Nee, wat mij betreft mogen ze heel lang denken dat beide vaders nog lang en gelukkig leven. De harde werkelijkheid komt later wel. Veel later, hoop ik.

Voor nu kan ik maar beter niet al te ver in de toekomst kijken. Beter richt ik me op het hier en nu, en op het overtuigen van mijn man om nog een kind in huis te nemen. Met een beetje geluk zal hij of zij hooguit een jaar of vijftien zijn, dan heeft Roxanne er een grote broer of zus bij en hoeft onze achttienjarige zoon zijn kleine zusje niet langer op sleeptouw te nemen.

Het is behaaglijk warm in het kantoor van het pleegzorgbureau. Buiten waait het hard. Zo nu en dan vliegt er een herfstblad tegen het raam. De wind giert om het pand, maar hierbinnen lijkt niemand zich er iets van aan te trekken. Het antieke klokje op de kast naast mij tikt onverstoorbaar verder, zelfs al wordt het overstemd door de pleegzorgbegeleider tegenover ons, die een en ander uitlegt over procedures en wettelijke verplichtingen. Ik luister er niet naar, aangezien ik het verhaal al vaak genoeg gehoord heb om het foutloos te kunnen herhalen. Daarbij ga ik ervan uit dat mijn man zijn aandacht er wel bijhoudt. Het is een ongeschreven regel binnen ons huwelijk: hij let op

wanneer het over zakelijke aspecten gaat. Die dingen moet je niet aan mij overlaten, dat boeit me allemaal niet zo.

In stilte kijk ik naar mijn notitieblok. Het kriegelige handschrift beschrijft een jongen die we binnen niet al te lange tijd zullen ontmoeten: Axel Cramer, vijftien jaar oud. Hij zit vanaf zijn tiende in de mallemolen van de pleegzorg en heeft nauwelijks contact met zijn familie. Zijn vader werkt in het buitenland en moeder verblijft in een psychiatrische inrichting. Voor zover bekend heeft de jongen geen medische behoeften, wel is hij erg agressief. Hij is geschorst wegens geweldpleging tegenover andere leerlingen en er wordt naar een nieuwe school gezocht. Ook jegens pleegouders gebruikt hij mondeling geweld, met als resultaat dat hij uit diverse gezinnen is verwijderd. Een sociaal werker zal hem eens in de twee weken naar therapie sessies brengen, in de hoop dat een goed gesprek zijn woede in kan dammen.

Kortom, een moeilijk geval. Maar dat was ik zelf ook toen ik nog een jonge kerel was, dus ik kan het hem niet kwalijk nemen. Hij voelt zich vast onbegrepen en in de steek gelaten. Man, wat ben ik blij dat we dit idee toch door hebben gezet. Axel heeft een gezin nodig met ouders die niet zo snel opgeven. *Ons* gezin. Dit gaat helemaal goed komen, dat weet ik zeker.

De pleegzorgbegeleider, Eugene Dixon, schraapt zijn keel. Ik kijk op en bestudeer zijn gezicht terwijl hij zijn paperassen sorteert en in een gele map stopt. Hij heeft een vriendelijke uitdrukking en straalt betrouwbaarheid uit. Hij lijkt het soort man te zijn aan wie je met een gerust hart je huissleutel zou toevertrouwen.

‘Om even alles samen te vatten: ik heb u verteld over Axel, heb u geattendeerd op zijn positieve en negatieve eigenschappen en zijn maandelijkse planning. U bent gecertificeerd en bekend in ons systeem, doktersverklaringen en dergelijke heb ik in ontvangst genomen. Alle regels met betrekking tot de relatie tussen pleegouders, het kind en het bureau heb ik met u doorgenomen. Heeft u verder nog vragen?’

Ik schud mijn hoofd en ook mijn man laat weten geen extra informatie nodig te hebben.

‘Goed dan. In dat geval zou ik Axel aan jullie voor willen stellen. Voor zover ik heb kunnen bepalen, zijn jullie een goede match, maar het wederzijdse gevoel is natuurlijk ook belangrijk. Na de ontmoeting ga ik met Axel in overleg en hopelijk kunnen we dan een en ander in werking gaan zetten.’

Dixon staat op en verlaat de bespreekruimte. Het duurt niet lang voor hij met de jongen terugkeert.

‘Heren, mag ik jullie voorstellen aan Axel Cramer. Axel, dit zijn Hugh en Bink Shepard. Ze willen je graag in hun gezin verwelkomen.’

De jongeman kijkt ons ongeïnteresseerd aan. Zijn donkere ogen worden grotendeels verhuld door bruine haren.

‘Je geeft me aan een paar flikkers? Fijn. Alsof ik nog niet genoeg sores aan mijn kop heb.’

Ik slik wanneer de jongen het F-woord noemt. Beter leg ik het naast me neer. Axel is nog jong en weet niet beter. Daarbij zijn we gewaarschuwd voor zijn taalgebruik. Ik moet het gewoon over me heen laten komen en er niet op reageren, dan zal voor hem de lol er snel af zijn.

De oudere man naast hem lacht nerveus.

‘Axel, probeer wat beleefdheid te tonen. Deze heren hebben het beste met je voor, ze hebben al vaker jongeren opgevangen en geholpen. Beter nog, toen ze in Hollywood woonden heeft Bink voorlichting aan straatjongeren gegeven!’

‘Hollywood?’ vraagt de jongen, zijn interesse gewekt door dit nutteloze feit. ‘Waarom zijn jullie dan in Godsnaam naar een boerengat verhuisd? Hier valt toch geen drol te doen?’

‘Laat dat nu juist de reden zijn,’ antwoordt Hugh. ‘Los Angeles werd ons te druk.’

Ja, te druk. Maar niet wat de bevolking betreft. Het werd te druk in mijn hoofd. Iedere straat bracht een herinnering in mij naar boven en

aan ieder gebouw hing een verhaal. Dat komt ervan, als je jaren door de straten hebt gezworven. Om niet continue aan mijn niet-zo-mooie verleden herinnerd te worden, besloten we te verhuizen. Waarvan akte.

Axel zucht, mompelt *whatever* en sloft de bespreekruimte uit. Dixon kijkt ons verontschuldigend aan.

‘Het spijt me, jullie hadden de eerste ontmoeting vast anders voorgesteld,’ zegt hij zacht.

We stellen hem gerust. We hebben vaker tieners opgevangen, de een nog onverschilliger dan de ander, en kunnen het ze niet kwalijk nemen. Een kind in deze situatie voelt zich vaak machteloos.

‘Dan nog is zijn gedrag niet goed te praten. Persoonlijk denk ik dat hij met een stoornis kampt, maar dat is mijn onprofessionele visie. Ik ben immers geen deskundige op dat gebied.’

‘Heeft u het wel aangekaart bij zijn therapeut?’

De man zucht en neuriet bevestigend.

‘Goed, wat er verder is besproken en onderzocht valt onder de geheimhoudingsplicht. Zullen we dit gesprek afronden?’

Na het doornemen en invullen van enkele paperassen volgen mijn man en ik de pleegzorgbegeleider naar buiten. Hopelijk vernemen we binnenkort of Axel bij ons mag komen wonen. Ik hoop van wel, want het wordt tijd dat ik mijn “moederkloekgevoel” weer ergens kwijt kan.

Bij thuiskomst besef ik eens te meer dat we een deeltje energie missen. Eigenlijk mis ik op het moment bijna alle energie, want alleen Johnny blijkt thuis te zijn. Hij ligt languit op de sofa en kijkt loom onze kant op.

‘Is Roxanne nog niet thuis?’ vraag ik.

‘Ze komt over een kwartiertje uit school, dus ik ga haar zo ophalen. Hoe is het gesprek verlopen? Krijgen we binnenkort een nieuwe broer of zus?’

In het kort leg ik uit wat er besproken is. Als ik over Axels reactie vertel, begint hij te grinniken.

‘Waar ken ik dat toch van? Nou ja, mocht hij hier komen wonen, draait hij vanzelf wel bij.’

‘Dat zei ik ook al tegen je vader.’

Een goedkeurende grom klinkt vanuit de keuken, waar Hugh de post staat te sorteren. Vrijwel direct daarna horen we hem foeteren over een plas urine onder de eettafel. Johnny kijkt me geschrokken aan.

‘Angel zal dat op haar geweten hebben,’ fluistert hij.

‘Tja, ik mag aannemen dat jij niet onder de tafel plast.’

Vanuit mijn ooghoek zie ik Angel al staan. De bejaarde bulterriër heeft Hugh vast horen vloeken en wacht nu op een bestraffing.

‘Maakt niet uit, meisje. Je bent ook al een oud dametje, hè?’ sus ik.

Beschaamd kijkt ze naar de grond en sjokt naar haar mand.

Wanneer zijn andere vader de woonkamer weer betreedt, maakt Johnny zich direct uit de voeten.

‘Heb jij de hond niet uitgelaten?’ roept Hugh de jongen na.

‘Sorry pa, vergeten! Ik ga Roxanne ophalen, doe!’

‘Hier krijg je strafpunten voor, vriend!’

De voordeur wordt dichtgeslagen. Ik zucht en richt me tot Hugh.

‘Angel heeft er spijt van, ik zag het in haar ogen.’

‘Ja, dat weet ik ook wel. Bink, ik ga het je toch nog één keer vragen. Weet je zeker dat je een extra gezinsslid op wilt nemen? Kun je het aan?’

‘Natuurlijk wel. Vergeet niet dat we nog drie kinderen hebben, zij kunnen me ook helpen wanneer jij er niet bent.’

‘Van Johnny hoef je anders niet veel te verwachten, dat zie je nu ook wel. Roxanne is hulpvaardig, maar ze is tien, haar moet je niet te veel klusjes laten opknappen. En Avery kan hier ook niet iedere week zijn.’

‘Ik ga ervan uit dat ze het eerstvolgende halfjaar nog met regelmaat over de vloer zal komen.’

‘Je weet maar nooit, schat. Op korte tijd kan er veel veranderen.’

‘Vertel mij wat. Weet je nog, toen we elkaar na jaren weer ontmoetten?’

‘Hoe zou ik dat kunnen vergeten? Het moment dat ik je terugvond...’

Hij haalt een hand door zijn witte haren. Eigenlijk had ik het niet aan moeten kaarten, het heeft ons zoveel moeite gekost de gebeurtenis en de nasleep ervan weg te wuiven. Toch weet ik het nog als de dag van gisteren.

Nog voor mijn gedachten de kans krijgen die herinnering naar boven te halen, brengt een kus me weer naar het hier en nu.

‘Zal ik de keuken maar even gaan dweilen?’ vraagt Hugh.

‘Ik wil het ook best doen, hoor.’

‘Niets daarvan. Jij mag thee zetten en daarna ga je even zitten. Je ziet wat bleek.’

Ik geef gehoor aan zijn suggestie en ga aan de slag. Binnen enkele minuten zitten we beiden met een kop thee aan tafel. Afgezien van Angels getrippel is het stil in huis. Een aangename rust die ik niet gewend ben. Heel even sluit ik mijn ogen om van het moment te genieten.

‘Aan deze rust komt vast een eind, mocht Axel bij ons komen wonen,’ zegt mijn man.

‘Dat maakt niets uit.’

‘Is het wel een goed idee? Ik bedoel, hij heeft een gewelddadig verleden.’

‘Buitenshuis, ja. Volgens het dossier heeft hij zijn pleegouders alleen uitgescholden.’

‘Er stond “mondeling geweld”.’

‘Dat zeg ik: schelden. En schelden doet geen pijn.’

‘Daar zijn de meningen over verdeeld.’

Ik schrik wanneer de voordeur iets te hard wordt dichtgeslagen en er in de woonkamer gestommel klinkt. Angel blaft een paar keer. Ik loop de keuken uit om zien wat er precies gaande is en bots bijna tegen een woedende Johnny aan. Graag had ik hem willen vragen wat hem dwars zit, maar als blikken konden doden, had ik nu het loodje gelegd.

‘Ik mag Roxanne niet langer ophalen, hoe vind je die?’

Na een kwartier woedend heen en weer te hebben gestruind is Johnny eindelijk gekalmeerd. Nou ja, gekalmeerd... Hij lijkt nog altijd gebukt te gaan onder zijn frustratie. Hij wringt zijn grote handen en zakt steeds verder onderuit in zijn stoel. Mijn dochter kijkt ongemakkelijk van haar grote broer naar mij en terug.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik.

‘Weet ik veel,’ zucht hij. ‘Het zal vast met mijn huidskleur te maken hebben. Ik ben donker, dus mag ik niet te dichtbij komen. Onzin, pure onzin.’

‘Dat denk ik ook, want er zitten heus niet alleen blanke leerlingen op die school. Vertel, is er nog iets anders wat ik moet weten?’

Hij snuift en kijkt weg. Ik richt mijn aandacht op Roxanne. Ze schudt haar hoofd en perst haar lippen stijf op elkaar als ik vraag of zij er iets van afweet.

‘Echt? Niet liegen tegen papa, hè?’

Weer schudt ze haar hoofd, haar blonde haren zwiepen in het rond. Ditmaal is het mijn beurt om zuchtend onderuit te zakken.

‘Ik heb het gevoel dat jullie iets voor me verborgen houden. Goed, we gaan dit als volgt doen: jullie krijgen tot zondag de tijd om het grote geheim op te schrijven. Vind ik jullie briefjes zondagavond niet in mijn slaapkamer, dan ga ik over op plan B.’

‘En wat houdt plan B in?’ snauwt Johnny.

Ik had gehoopt dat de puberperiode na zijn achttiende wel voorbij zou zijn, maar het lijkt erop dat die van hem nog even aanhoudt.

‘Plan B houdt in dat ik contact opneem met de school en vraag wat er loos is. Dat zal ik trouwens ook doen als jullie zelf te weinig informatie geven. Begrepen?’

Zijn ogen worden zo groot als schotelletjes. Volgens mij dringt het nu tot hem door dat de waarheid hoe dan ook boven tafel zal komen. Ik sta op en wil weglopen als hij me bij de arm grijpt.

‘Ik heb alleen met een meisje gepraat, papa,’ zegt hij, ‘verder niets. Echt niet.’

‘Waarover? Ze gaan je toch niet zomaar verbieden je zus op te halen omdat je een paar woorden met iemand hebt gewisseld?’

‘We hebben het over heel normale dingen gehad. Misschien hebben de leraren gewoon het verkeerde idee gekregen. Je weet hoe achterdochtig mensen kunnen zijn. Ze zien een jongen met een meisje praten en denken meteen dat hij vreemde bedoelingen heeft.’

‘Maar dat is niet zo?’

‘Nee, natuurlijk niet. Waar zie je me voor aan?’

‘Goed dan. Wil je dat ik alsnog de school bel om het een en ander recht te zetten? Straks mondt het uit in een roddel.’

‘Ik los het zelf wel op. Geen probleem.’

Ondanks dat Johnny me ervan verzekerd heeft dat er niets raars is gebeurd, blijf ik over zijn “verbanning” peinzen. Zou men werkelijk zo wantrouwend zijn om zonder enige aanleiding stappen te ondernemen? Met Hugh kan ik er niet over praten, hij heeft zich na het avondeten in zijn kantoor opgesloten. Ook Avery wil ik er niet mee belasten, het gaat immers over haar biologische broer. Daarbij is ze zich nu vast aan het voorbereiden op een lange nachtdienst. Misschien kan ik mijn goede vriendin Mireembe bereiken. Ze was vroeger mijn psychotherapeute. Met een beetje geluk weet ze me ook nu wat meer inzicht te geven. Ik pak de telefoon en toets haar nummer in. Lang hoef ik niet te wachten; binnen enkele seconden neemt ze op en begroet me harte-

lijk. Na het verplichte geklets over koetjes en kalfjes leg ik mijn twijfels aan haar voor.

‘Dus je zoon mag niet langer in de buurt van de school komen, volgens hem omdat hij met een scholiere stond te praten?’

Ik mompel bevestigend.

‘Tja, we hebben het hier over een Afro-Amerikaanse jongeman,’ gaat ze verder. ‘Hoogstwaarschijnlijk is er discriminatie in het spel.’

‘Maar er zijn daar zoveel kinderen en leraren van verschillende culturen en rassen!’

‘Dat maakt weinig uit. Ik ben zelf een vrouw van Afro-Amerikaanse afkomst...’

‘Werkelijk? Is me nooit opgevallen.’

‘Ha, ha. Even bij de les blijven. Ik heb gestudeerd, heb een respectabele baan en toch krijg ik nog altijd rotopmerkingen naar mijn hoofd geslingerd. Gaat het niet over mijn afkomst, dan gaat het wel over mijn geslacht. Dat terwijl hier heus wel meer Afro-Amerikanen, mannen en vrouwen, werken. Discriminatie bestaat nog steeds, Bink. Ik begrijp heus wel dat jij het niet merkt, je bent nu eenmaal een Kaukasische man.’

‘Hola, ik ben deels Latino ... geloof ik.’

‘Wat jouw achtergrond ook mag zijn, voor buitenstaanders ben je een blanke man met blauwe ogen. Geloof het of niet, maar jij bevindt je in een bevoorrechte positie.’

‘Zo voel ik me anders niet.’

‘Maakt niet uit, ik ga er verder niet over in discussie. Het punt is dat Johnny waarschijnlijk, al dan niet bewust, is gediscrimineerd. Mensen zien een donkere jongeman die bij kinderen in de buurt loopt en met ze praat. Ze zien geen broer, geen vader, geen onschuldige jongen, maar een potentiële dreiging die zo snel mogelijk onschadelijk moet worden gemaakt door hem bij de school weg te krijgen en te houden. Mensen denken niet rationeel op zo’n moment.’

‘Maar waarom nu? Hij haalt Roxanne al jaren op, dus hij is geen onbekende.’

‘Misschien heeft hij zich voorheen afzijdig gehouden, of was zijn houding anders. We kunnen er alleen maar naar gissen.’

‘Oké... En wat kan ik eraan doen?’

‘Klagen bij de school is een optie. Tenzij die echt een goede reden heeft, is jouw zoon vrij om te gaan en te staan waar hij wil.’

‘Ik wilde de school ook bellen, maar Johnny wil dat volgens mij niet.’

‘Dat moet je met hem verder bespreken, ik kan niet in zijn hoofd kijken. Vooral niet op deze afstand. Rotzak, ik vind het nog steeds jammer dat je bent verhuisd.’

‘Ik woon anders nog steeds in hetzelfde land, hoor.’

‘Ja, joh. Ik zal zo even langskomen voor een kopje koffie, ben er over een dag of twee.’

‘Het kan altijd erger. Als je loopt doe je er ongeveer veertig dagen over.’

‘Dat is in ieder geval goedkoper dan met het vliegtuig. Duizend dollar voor een retourtje, ik schrok me wezenloos.’

‘Kun je nagaan wat er door mij heen ging toen ik het kostenplaatje van de verhuizing onder ogen kreeg. Ik word er weer moedeloos van nu ik eraan terugdenk. Als je het niet erg vindt, ga ik ophangen. Ik heb morgen weer een lange dag voor de boeg.’

‘Hoe hou je het toch vol.’

‘Niet. Spreek je later.’

Zodra ik de telefoon heb neergelegd word ik door vermoeidheid bevangen. Vreemd, het is nog vrij vroeg in de avond. Misschien komt het door alle informatie over Axel die ik moet verwerken. Daarbij komt natuurlijk ook het peinzen over het gebeuren rondom Johnny.

Ik laat Hugh weten dat ik alvast ga slapen, sleep mezelf de trap op en loop de badkamer in. Vanuit de spiegel kijkt een slanke, oudere

man terug. Tussen de achterovergekamde bruine haren zitten grijze plukken. Volgens mij verliest mijn haar met de dag meer kleur. Wat in de loop der jaren nog wel hun tint behouden heeft, zijn mijn ijsblauwe ogen. Qua huidstructuur heb ik weinig te klagen. Mijn wangen zijn wat ingevallen en ik heb heel wat kraaienspootjes, maar daar is het tot op heden ook bij gebleven. De kleur van mijn huid baart mij meer zorgen. Ik zie bleek. Lijkbleek.

Misschien kan ik er beter niet te lang bij stilstaan.

Eenmaal in de slaapkamer plof ik neer op het bed en concentreer me op de geluiden in het huis. Angels nagels tikken op het laminaat in de woonkamer. Vanuit de jongenskamer klinkt het geratel van Johnny's bureaustoel. Mijn mobiele telefoon laat weten dat ik een bericht ontvangen heb. Het profielfootje van Avery verschijnt in beeld.

"Hoi papa, hoe gaat het vandaag?" lees ik.

"Dag lieverd, ik ben een beetje uitgeput. Veel gedaan vandaag. Misschien komt er een nieuw pleegkind bij ons wonen, maar daar vertel ik je nog wel over. Kom je dit weekend naar huis?"

"Voor zover ik weet wel. Vanavond is mijn laatste nachtdienst, ik ga zo weg. Blij dat alles oké is!"

"Hou je het een beetje vol? Hopelijk gaat het goed met je."

"Ja hoor, komt goed! Ik stuur je een berichtje wanneer ik weer thuis ben."

"Dat is goed. Tot morgen, lieverd. Wees voorzichtig!"

Het blijft stil aan de andere kant van de onzichtbare lijn. Mijn meisje is weer naar haar werk vertrokken. Waar is toch de tijd gebleven dat ze hier aan de keukentafel haar huiswerk maakte.

Nu ik alleen met mijn gedachten ben, begin ik meteen weer te malen. Als ik nu al afgemat ben, hoe snel zal ik dat dan zijn wanneer we Axel in ons gezin hebben opgenomen? Komt het wellicht door mijn ziekte, of de behandeling ervan? Misschien is het toch verstandiger geen kinderen meer op te vangen... Nee, wacht, dat mag ik niet doen. Als Axel hier mag en wil komen wonen, dan zullen we hem met open

armen ontvangen. Die vermoeidheid zal vast tijdelijk zijn. Energietekort door dat lege-nest-syndroom. Ik hoef mijn rol als pleegouder nog niet op te geven.

Kreunend ga ik liggen en sluit mijn ogen.

Heb ik mijn medicijnen vanochtend wel ingenomen?

2. Axel

Het is zaterdagochtend, negen uur. Als ik mijn zin zou krijgen, zou ik rond dit tijdstip nog slapen, maar van Dixon moest ik vroeg opstaan. Vandaag neemt hij me mee naar het nieuwe pleeggezin. Ik heb er helemaal geen zin in, maar helaas mag ik niets zeggen. Behalve “ja” en “dank je”, want ik *moet* dankbaar zijn dat iemand me in huis wil nemen en ik *moet* doen wat me gezegd wordt, wil ik in het gezin blijven wonen.

Bullshit. Absolute bullshit.

Het maakt niet uit of ik me aan de huisregels houd en beleefd blijf. Als dat zogenaamde pleeggezin me beu is, vlieg ik er toch uit. Dat was me na het derde gezin wel duidelijk. Volgens mij doen die families het voor het geld. Ze bieden onderdak aan, laten me in huis werken en krijgen er nog voor betaald ook. En doe ik iets fout of begin ik te protesteren, dan hoeven ze maar te bellen en Dixon haalt me op. Doe, tot nooit meer ziens, veel geluk en wij zien graag een nieuwe slaaf tegevoet.

Waarom zouden die gezinnen me ook daadwerkelijk willen? Mijn eigen ouders willen me niet eens. Mij best, ik wil ze ook niet. Ik kan heus wel voor mezelf zorgen, daar heb ik echt niemand voor nodig. Toch moet ik volgens Dixon nog drie jaar wachten voor ik volgens de wet niet langer afhankelijk ben van pleegouders en de staat. Iets minder dan dat. Negenhonderd tweeëntachtig dagen om precies te zijn. Dat duurt mij veel te lang. Ik moet iets bedenken. Een plan, zodat ik heel deze verdomde puinhoop achter me kan laten. Maar voor de komende tijd zal ik nog in East Syracuse zijn. Een flutdorp waar niet eens een fatsoenlijk treinstation te vinden is; dat heb ik allang uitgezocht.

We rijden tergend langzaam door de straten die naar mijn idee rechtstreeks uit een heel slechte tekenfilm komen. Zo'n cartoon die steeds maar weer gebruik maakt van dezelfde achtergronden: alle huizen lijken op elkaar. Buitenmuren bedekt met geveerd hout, witte kozijnen, soms een patio aan de voorzijde. Veel gras, bomen en struiken. En een overschot aan elektriciteitspalen.

We komen aan bij de woning waar ik naar alle waarschijnlijkheid een tijdje zal verblijven. Het zoveelste huis met blauwgrijze buitenmuren en witte luiken. Er staat een oude, zwarte Cadillac Escalade op de stoep geparkeerd. Op de oprit staat een feloranje Pontiac Firebird. Daarnaast een motor, een zwarte Honda, als ik het goed heb. Wanneer we uitstappen, begroet de grootste van de twee pleegvaders ons.

'Goedemorgen meneer Dixon, Axel,' zegt hij. 'Fijn jullie weer te zien!'

Dixon knoopt een gesprek met hem aan. Ik daarentegen haal stilzweigend mijn tassen uit de kofferbak en hou me afzijdig. Hoe minder contact, hoe beter. Ik kijk om me heen en zie een donkere jongen bij de motor staan. Zijn witte shirt zit vol olievlekken. Hij zwaait naar me. Ik draai mijn rug naar hem toe. Fijn, een *multicultureel* gezin met homovaders.

Ik word naar binnen geleid. In de woonkamer zit een meisje van een jaar of tien. De grote man loopt verder om zijn partner te halen, die blijkbaar in de keuken staat. Een dergelijke rolverdeling had ik al verwacht. Dixon en ik nemen op de sofa plaats.

De magere pleegvader loopt de kamer in, begroet me en vraagt of ik wat wil drinken. Ik schud mijn hoofd. Laat al die zogenaamde vriendelijkheden maar zitten. Terwijl hij koffie gaat halen voor de andere mannen tuur ik naar het meubilair. Er staan donkere houten kasten tegen de muren en het koffietafeltje is van hetzelfde materiaal gemaakt. De grijze sofa en bijbehorende fauteuils zijn opgeleukt met lichte kussens. Helemaal achter in de woonkamer verbergen witte, gesloten luiken een extra ruimte. Daarnaast staat een jukebox. Als ik

mijn ogen terug naar de koffietafel laat dwalen, ontmoeten ze die van het blonde meisje. Ze staat op en komt naar me toe gehuppeld.

‘Hoi, ik ben Roxanne! Word jij mijn nieuwe grote broer?’

‘Misschien,’ mompel ik.

‘Ik heb nog een grote broer en zus, Johnny en Avery. Ik heb nog veel meer broertjes en zusjes gehad, maar die zijn later weer bij hun eigen papa of mama gaan wonen.’

‘Fijn voor je.’

Ik haal mijn telefoon uit mijn broekzak en negeer het meisje. Na een kort praatje met Dixon loopt ze richting de keuken. Zou dat kind altijd zo irritant zijn?

De volwassenen houden een gesprek dat ik al te vaak heb aangehoord. Huisregels worden doorgenomen, beslissingen worden gemaakt. Dixon meent dat het een goed idee is mij hier voor een weekend achter te laten. Maandagochtend haalt hij me weer op en zal hij me uit willen horen over hoe het is gegaan, ook al weet hij dat ik geen woord los zal laten. Ik heb helemaal geen zin in dit omslachtige gedoe. Ik word toch wel bij dit gezin geplaatst, om na een paar moeizame maanden eruit te worden geknikkerd onder het mom van “we passen niet bij elkaar” of “hij is een moeilijk geval”.

De pleegzorgbegeleider plaatst zijn hand op mijn schouder. De dunne man – Bill of Ben of iets in die trant – wil me een rondleiding door het huis geven. We vertrekken naar boven om de jongensslaapkamer te bekijken. Grijs en blauw lijken de belangrijkste kleuren in de ruimte te zijn. Een open kast dient als scheidingswand en aan de muur rechts ervan hangen posters van zangers die allang de pijp uit zijn. Ook staat er een vitrinekast met miniatuurauto’s en -motoren. Links is de kamer neutraal. Er staat een bed, nachtkast en kledingkast. Verder niets.

‘Je zult je kamer delen met Johnny,’ legt de pleegvader uit, ‘maar zoals je ziet hebben we ons best gedaan het in tweeën te delen. De

hele linkerhelft is voor jou, je mag het inrichten zoals jij dat wil. We zouden samen nieuw beddengoed en andere spullen kunnen gaan halen als...'

'Niet nodig,' zeg ik kortaf.

'Oké. Goed. Je krijgt iedere zaterdag zakgeld. Minimaal vijftien dollar, maar je kunt het bedrag verhogen door mee te helpen in het huishouden. In de keuken hangt een lijst waarop staat welk bedrag je voor welke klus krijgt. Naast die lijst hangt ook een blad met huisregels. Houd je je niet aan de regels, dan krijg je een boete en wordt je zakgeld dus verlaagd. Kun je het een beetje volgen?'

'Ja, het zal wel.'

'We zullen straks de regels samen doornemen. Heb je verder nog hobby's? Doe je bijvoorbeeld aan een sport, of is er een vrijetijdsbesteding die je graag op zou willen pakken?'

'Hoeveel krijgen jullie voor me?'

'Sorry?'

'Ik weet heus wel dat jullie betaald krijgen om me op te vangen. Hoeveel krijgen jullie?'

'Daar kijk ik eerlijk gezegd niet naar, maar mocht het je geruststellen: een groot deel van het bedrag dat wij ontvangen zetten we op een spaarrekening. *Jouw* spaarrekening. Zodra je hier weggaat, zorgen wij ervoor dat het bedrag jou toekomt. We proberen zoveel mogelijk rekeningen van Hughs inkomsten te betalen.'

'Kortom: jullie zijn een stel vrekken en we worden op water en brood gezet.'

'Nee, hoor. Het spijt me als ik je dat idee heb gegeven. Afijn, je hebt Roxanne al gesproken. Buiten is Johnny zijn motor aan het opknappen, heb je hem ook al ontmoet?'

'Ja.'

'Mooi. Zijn zus Avery komt bijna ieder weekend naar huis. Zij is de oudste van de kinderen en heeft daardoor iets meer privileges, maar dat even terzijde. We hebben vier kamers op deze verdieping: deze

jongenskamer, de slaapkamer van Avery en Roxanne, die van Hugh en mij en een kleine bergruimte. Beneden hebben we de woonkamer, keuken, badkamer, Hughs kantoor en het Nest. Dat is een soort van bedstee achter in de woonkamer waar je je terug kunt trekken als je wat tijd voor jezelf nodig hebt. Zijn de deurtjes dicht, dan is het Nest bezet. In dat geval moet je de persoon die ervan gebruikmaakt met rust laten.'

Een bedstee? Stom. Dixon prijst de kerel daarentegen en zegt dat hij het een "uitermate goede oplossing" vindt.

Schoorvoetend loop ik naar de lege helft van de kamer en ga op de rand van het bed zitten. Het matras is best zacht en veert mee. Dat valt me nog niet tegen.

'Ik had je nog een persoonlijke vraag willen stellen,' zegt de pleegvader zacht. 'Mag dat?'

'Oké,' antwoord ik twijfelend.

Vluchtig zoek ik naar oogcontact met Dixon, die me vriendelijk aankijkt. Zolang hij erbij is, mag die kerel me wel een vraag stellen.

De man gaat tegenover me op de grond zitten.

'Ik begrijp dat je het een en ander heb meegemaakt. Je kunt alles wat je dwars zit met ons delen, als je daar behoefte aan hebt. Mocht je dat niet willen, dan hebben we daar begrip voor. Wat we wel zouden willen weten, is of er bepaalde woorden, acties en dergelijke zijn die een nare herinnering bij je naar boven halen of waar je absoluut niet tegen kan. Als je die aan ons door zou willen geven, zullen wij ons best doen er rekening mee te houden. Indien je alsnog ergens van overstuur raakt, bedenk dan alsjeblieft dat we het niet expres doen. Begrijp je dat?'

'Ja. Klinkt logisch.'

'Gelukkig. Je hoeft niet meteen erover te praten, wees gerust. We hebben alle tijd.'

Deze man is best aardig. Dit gesprek neemt een andere wending dan ik gewend ben. Normaal gesproken worden huisregels doorge-

nomen en pleegbroers en -zussen aan me voorgesteld, om vervolgens over te gaan tot de orde van de dag. Dat er naar mijn angsten zou worden gevraagd had ik niet verwacht. Eigenlijk is het wel prettig. Het geeft me het gevoel alsof ze daadwerkelijk in me geïnteresseerd zijn. Toch moet ik op mijn hoede blijven en ze niet te veel vertellen. Alles wat ik zeg kan tegen me worden gebruikt.

Na dit korte gesprek toont de kerel me de rest van de bovenverdieping. Ik sjok achter Dixon en de pleegvader aan. Waarom doen ze toch zoveel moeite? Het is pure tijdsverspilling. Gelukkig merken de mannen al snel dat het me geen bal interesseert en escorteren ze me terug naar beneden. We lopen meteen door naar de keuken. Onderwijl passeer ik de witgeverfde luiken van het Hol of Nest of wat het ook is. Ze zijn nog altijd dicht. Er beweegt iets daarbinnen. Even hou ik halt.

‘Avery doet een dutje,’ legt de pleegvader uit. ‘Ze is na haar nachtdienst naar huis gekomen. Ze werkt als verpleegkundige in het ziekenhuis.’

‘Oké, maar wat als iemand anders erin wil?’ vraag ik me hardop af.

‘Och, de laatste tijd werd het Nest nauwelijks gebruikt, vooral overdag niet. Maar mocht het ooit voorkomen, verzinnen we te zijner tijd wel een oplossing, is dat goed?’

‘Mij best.’

Ik loop verder de keuken in. Een grote, witte hond komt naar me toe en snuffelt aan mijn broek. Ik doe een stap achteruit.

‘Oh, het spijt me, ik had je moeten waarschuwen,’ zegt de pleegvader.

Hij roept de hond bij zich en opent de deur naar de achtertuin. Het beest sjokt op zijn gemak naar buiten. Er wordt gevraagd of ik bang voor honden ben. Ik schud mijn hoofd.

‘Gelukkig. Angel is al heel oud, ze doet geen vlieg kwaad. We hebben haar een jaar geleden uit het asiel gehaald omdat we haar een gouden mandje gunnen.’

‘En als ze dood is? Komt er dan een nieuwe hond?’